

[Lissa Mathiasen]

Med det svar forstår jeg ikke ministerens holdning, og jeg vil godt gentage, på samme måde som jeg gjorde ved andenbehandlingen: Uenigheden består ikke på nogen måde i det politiske, dér er vi enige. Men vi kan ikke tage medansvar for et lovforslag, hvor der er kommet så dyb en kritik netop af det tekniske.

Derfor ville det eneste fornuftige og rimelige være at standse debatten her i dag, standse og tage lovforslaget tilbage til udvalget. Så ville fornuften også få en chance for at sejre, og det synes jeg egentlig at den fortjener, således at vi kunne få mulighed for at få vished for, om den meget skrappe kritik, vi har fået fra Københavns Byret og fra landsretten vedrørende teknikken, i det væsentlige nu er blevet imødekommet med de 48 ændringsforslag.

Jeg håber, at de følgende ordførere trods deres standhaftige krav om, at vi skal færdigbehandle lovforslaget i dag, alligevel vil lade stædigheden ligge og tage fornuften i hånden og støtte vores ønske om at få sagen tilbage til udvalget.

Derfor vil jeg nok en gang slutte af med en stilfærdig, men ikke mindre velment appel til de øvrige partier, til justitsministeren, her på falderebet. Det ville gavne vores omdømme uden for dette hus, om vi ikke efterfølgende skulle beskyldes for her lige på det sidste at lave noget, som kan beskyldes for at være lovsjusk.

Vi vil fra Socialdemokratiets side, så snart vi kan få den vished, så snart vi kan få bekræftelsen på, at det ikke er lovsjusk, være parat til at stå bag dette lovforslag, og vi vil meget gerne se det gennemført. Men vi synes ikke, vi kan tage det ansvar, og derfor denne stilfærdige, men meget velmente appel til de øvrige partier, til justitsministeren. Skulle vi ikke lade fornuften sejre i dag?

Formanden:

For god ordens skyld skal jeg sige, at min vurdering af det, der blev sagt fra talerstolen, ikke er, at der er stillet forslag om at afbryde forhandlingen. Det var en appel.

Leif Hermann (SF):

Med det lovforslag, vi behandler nu, er Folketinget bragt i en overordentlig absurd situation.

Ministeren ved jo godt, at førstebehandlingen viste et ganske betydeligt flertal for lovfors-

slagets hensigt og for den sags skyld også for lovforslaget som sådan. Det er klart, at ved førstebehandlingen er vi nødt til at tage ministeren på ordet for så vidt angår det lovtekniske, og så må udvalgsarbejdet afklare, hvorvidt det lovtekniske er af en sådan karakter, at det er egnet til at bære et lovforslag igennem.

Jeg mindes ikke, at jeg i de år, jeg har siddet her i Folketinget, har været ude for så skrappe betragtninger fra den samlede dommerstand vedrørende et lovforslag. Det har tilsyneladende også gjort i hvert fald et vist indtryk på ministeren, siden vi har fået den mængde ændringsforslag, vi har fået, og i og for sig fået dem forholdsvis uopfordret, fordi man åbenbart har indset, at der lå væsentlige ting i kritikken.

Med disse mange ændringsforslag har ministeren også givet udvalget en arbejdsopgave, som udvalget ikke er egnet til at påtage sig, nemlig arbejdsopgaven, om jeg så må sige, som juridisk opmand mellem ministeren og domernes kritik.

Det er klart en opgave, som udvalget med de ressourcer, der er til rådighed, og med den erfaring, som udvalgsmedlemmerne er i besiddelse af, slet ikke er indrettet til at varetage.

Konsekvensen er blevet en ganske betydelig uoverskuelighed, og vi kan ikke her i Folketinget efter vores opfattelse tillade os at vedtage noget, som er uoverskueligt. Vi er nødt til – det må være vores forpligtelse – at fjerne denne uoverskuelighed. Vi må vide, om det er således, at de indvendinger af lovteknisk karakter, der er kommet, faktisk også er imødekommet. Det har vi ikke nogen sikkerhed for ved denne tredje behandling.

Netop det forhold, at vi ikke har den sikkerhed, gør, at jeg må anmode om, at lovforslaget sendes tilbage i udvalget, således at tredjebehandlingen afbrydes, indtil denne afklaring er skabt.

Når denne afklaring er skabt, skal der herfra som fra fru Lissa Mathiasens side lyde en klar tilslutning til lovforslaget. Det er jo de danske domstole, der skal administrere denne lovgivning, det er ikke Justitsministeriet, medmindre det drejer sig om anke af sager vedrørende disse forhold.

Når denne klarhed er skabt, har vi også sikkerhed for, at vi ikke uafledelig skal spørge EF-Domstolen i Strasbourg, hvad det i grunden var, de mente med det direktiv, vi i 1986 tilslut-